

Wie zijn leven verliest die zal het behouden.

Vanmorgen hebben we afgesproken in het Vondelpark, het Blauwe Theehuis. Het is al ver in september maar opmerkelijk warm. De zon schijnt. Het terras ligt nog in de schaduw maar stroomt langzaam vol. We stonden samen in de rij om te bestellen en jij hebt appeltaart genomen en een thee.

Ik vertelde je dat ik in mijn studententijd hier veel geweest ben en dat ik ooit een meisje ontmoette bij het bestellen aan de bar. Ze stond voor me en we raakten diep in gesprek. Een paar maanden later was het plotseling uit. En toch bleef ik komen naar het Blauwe Theehuis. Zat alleen aan een tafel achterin. Vond het prettig daar zo stil te mijmeren. Ik keek dan over het pad heen in de richting van het openluchttheater en peinsde over de weg die ik gaan moest. Ik vroeg me af of er een bepaalde weg zou zijn juist voor mij, of dat ik gewoon kriskras door het park van het leven zou blijven lopen. Soms waren die overpeinzingen fijn en inspirerend. Maar vaak ook niet, dan werden ze melancholisch, ze vermengden met het verdriet van de verloren liefde en het vooruitzicht alleen over mijn pad te moeten lopen.

Wat denk jij, vraag ik je nu, is er een bepaalde weg die jij moet gaan? Heb je ooit dat gevoel gehad?

Je kijkt me verbaasd aan. Maar pap, bij jou heb ik altijd het gevoel gehad dat jouw weg zo recht en weloverwogen is geweest als ik zie hoe het jou vergaan is in het leven. Was dat dan niet altijd zo?

Toen ik zo oud als jij was....nee, ik droomde veel over grootse en meeslepende vergezichten, levensmissies. Mijn idool was Albert Schweitzer. De tropenarts, theoloog, schrijver en ziekenhuisondernemer. En ik kon beurtelings diep geïnspireerd raken en dan ineens weer erg onzeker dat ik zoiets nooit zou kunnen. Dan durfde ik bijna niet te dromen over zoiets groots.

Je kijkt langs me heen en denkt na.

Dat herken ik wel. We praten er wel over met de andere studenten. Vaak gaat het dan snel over de harde kan: geld, carrière, huizen. Ik merk dat die dingen eerst houvast geven, maar dan na een tijdje eigenlijk helemaal niet inspireren. En dan proberen we het wel eens anders aan te vliegen. Iemand zei laatst: denk na over wat er op je grafsteen staat. Maar dat vind ik lastig en, trouwens, op grafstenen zie ik helemaal niets staan.

Voor Schweitzer hebben de Bijbelse woorden "Hij die zijn leven verliest zal het behouden" een ommekeer in zijn leven tot stand gebracht.

Wat stel jij je hierbij voor? Helpen deze woorden?

Mmm, ik proef er iets in van "voor anderen leven", in plaats van voor jezelf.

Precies! Zo kwam hij tot het inzicht dat zijn weg zou zijn om zich aan de noden van zijn medemensen te wijden. Heel bijzonder was dat hij dit destijds nooit met iemand deelde, hij hield dit voornemen voor zichzelf, in zijn eigen hart.

Ben benieuwd waarom jij denkt dat hij het prive hield.

Misschien was hij te kwetsbaar, wilde hij niet dat anderen het uit zijn hoofd zouden praten.

Ik kijk je strak aan, hoe opmerkelijk dat je dit zo goed aanvoelt.

Is er iets in jou dat je vaak denkt over jouw weg en dat je liever niet deelt?

Je kijkt dromerig en glimlacht. *Ik geef je geen antwoord, vertel me eens verder over Schweitzer.*

Hij komt rond zijn 28^e levensjaar tot inzicht dat hij naar Afrika wil als arts. Terwijl er al een prachtige toekomst voor hem ligt als wetenschapper, hij is op zijn 27^e al als hoogleraar benoemd in de theologie.

Om als arts te gaan naar Afrika moet hij wel nog eerst even geneeskunde studeren! Iedereen is perplex. Hij gaat gewoon weer naar de collegebanken.

En als hij dan uiteindelijk naar Gabon/Lambarene gaat en ze vragen waarom hij naar donker Afrika gaat dan zegt hij: weil mein Meister es mir gesagt hat!

Wat stel je je voor bij hoe Schweitzer ervoer dat God tot hem sprak?

Misschien in een droom?

Ja, zou kunnen. Hoe zou God nog meer tot je kunnen spreken?

De stem uit de hemel?.

Je bedoelt, een echte stem die je trommelvlies in beweging zet?

Mmm, dat vind ik moeilijk te geloven.

Ok, hoe dan wel?

Je kunt soms een heel sterke gedachte krijgen, een die vaak terugkomt.

En wat denk je, zijn er specifieke omstandigheden waarin je die gedachte misschien sterker kan krijgen?

Je bent opeens beslist: *in de stilte, als je alleen bent.*

Je klinkt alsof je dat wel eerder hebt ervaren.

Je glimlacht.

Luister verder naar Schweitzer's levensloop.

Hij begint een ziekenhuis eigenhandig in elkaar te timmeren. De arbeiders daarvoor zijn zijn ex-patienten. Hij gaat preken. Om het christendom uit te leggen spreekt hij zo eenvoudig

mogelijk. Over vrede in je hart en hoe het voelt als je geen vrede in je hart hebt. En dat Jezus je vrede geeft in je hart. En de mensen begrijpen intuïtief direct wat hij bedoelt.

Zo zie je: hij zocht de persoon van Jezus en de vrede in zichzelf en hoorde dan de stem van zijn Meester.

In 1953 ontvangt hij de Nobelprijs voor de vrede. Zijn belangrijkste thema is "Eerbied voor het leven". Leven ontplooiën en niet vernietigen. Jij en ik hebben er wel eerder over gesproken, weet je nog, de tekst uit Deuteronomium: Kies dan toch het leven!

Zie ik een traan in je ogen. Je zegt: *wil je die tekst voor mij op een kaartje zetten, die leg ik op mijn buro!*

Noot:

Tekst staat in Lucas 9:23-24